PP CURIERUL INFORMATIV PP

al partidului

PENTRU PATRIE

Nr. 25-26, IULIE-AUGUST 1997; 8 PAG.

DESPRE VIITOR

Revoluţia bolşevică şi-a propus să rupă orice legătură cu trecutul, să desfiinţeze civilizaţia creştină, să creeze o lume nouă întemeiată pe alte principii, contrare acelora rezultate din strădania de milenii a omenirii de mai bine, pornind de la ideea greşită că relele din societatea, întemeiată pe ideea libertăţii şi a proprietăţii, nu pot fi înlăturate prin reforme, ci numai pe cale revoluţionară, prin desfiinţarea libertăţii şi a proprietăţii.

Această năpastă s-a abătut şi peste ţara noastră, aducând multă suferinţă.

Astăzi, vinovaţii de aceasta se străduiesc, încă să ne convingă că stăpânirea bolşevică ne-a adus fericirea, că dezastroasele răsturnări provocate de comunism trebuie păstrate şi „perfecţionate", cum ar spune, dacă ar trăi, Ceauşescu. Orice încercare de restituire a normalităţii, a reparării nedreptăţilor săvârşite pe parcursul a aproape cinci decenii de dictatură proletară, este, după părereă lor, revenire la trecutul întunecat. Ni se spune că trebuie să privim spre viitor nu spre trecut, să făurim viitorul pe temelia moştenită de la.... comunism. Orice încercare de clătinare, din scaune, a clasei politice privilegiată lăsată de Ceauşescu şi ai lui, este considerată de aceştia o încălacare a ordinii de drept, compromitere a viitorului. Nu trebuie să ne lăsăm intimidaţi de asemenea afirmaţii, dar trebuie să la tratăm cu toată seriozitatea.

Editorial

O societate are viitor dacă se întemeiază pe un minimum de principii morale, obligatorii pentru toţi membrii ei: ordinea de drept.

Statul de drept pune la îndemâna omului politic un instrument eficace pentru buna funcţionare a sa, dar noi considerăm că aceasta nu este eficient.

Pentru ca lucrurile să meargă bine este necesar ca oamenii politici să fie integri, caractere morale. Numai aşa se va instaura adevărul şi dreptatea, care să dea cetăţeanului încrederea că munca lui nu este spoliată, că Statul, societatea, este familia lui, să se simtă ca acasă.

Fără tradiţie, fără legătura cu trecutul istoric, nu se poate făuri viitorul.

Este necesar aportul spiritual al tuturor generaţiilor, al marilor oameni poliici ai naţiunii române, a întregului neam: restabilirea adevărului şi dreptăţii.

Pentru păstrarea în viitor a fiinţei noastre naţionale, a calităţii de români, a indentităţii cum se spune astăzi, este necesară revigorarea tradiţiei creştine a poporului nostru, apărarea spiritualităţii româneşti în tot ce are mai înălţător, dragostea de Neam şi Ţară, până la sacrificiul de sine, aşa cum au făcut strămoşii noştri.

Pentru Neamul Românesc vrem un viitor românesc.

Victor ENE

TRIBUNA TINERETULUI

CUIBURILE VIEŢUIRII NOASTRE:

Familia şi casa
Neamul şi Pământul Strămoşesc
Partidul, grupul şi sediul

(Continuare din nr. 23-24/1997)

...Persoană, cu sufletul răspunzător de propia-i viaţă în faţa lui Dumnezeu, ca fiu, omul îşi are cuibul în familie. În înţelegerea noastră, familia, împlinită sub harul tainei şi trăirii în curăţenia vieţii creştine, este cuibul vieţii omeneşti.

Legată de familie este şi CASA. Nu palat, dar nici coteţ în bloc. Mai mare sau mai mică, după nevoi şi puteri, nu muzeu stânjenitor, dar împodobită, prin grija părinţilor, casa trebuie să aducă liniştea, siguranţa şi confortul necesar familiei.

PĂMÂNTUL STRĂMOŞESC: Să privim acum cele legate de cel de al doilea cadru al vieţii omeneşti, Neamul.

Istoria, trecutul omului, prin voia lui DUMNEZEU a statornicit mari comunităţi de limbă, da tradiţii, de năzuinţe (numite în totalitate destin istoric) legate toate de o *vatră geografică*. Şi aceasta, la rândul ei, fiind de regulă un cadru unitar. În înţelegere autentic creştină, omul, individul trăieşte şi se împlineşte în cadrul neamului.

"Neamurile, cu toate măririle şi păcatele lor, cu toţi conducătorii şi ortacii lor, vor da seamă în faţa lui Dumnezeu şi a Fiului Său."

Zona aceasta geografică, pe care se formează sau numai trăieşte un Neam este *Vatra sa Strămoşească*, este cuibul său.

Existenţa neamurilor este însă mai complexă. Sunt neamuri cărora istoria le-a mutat sălaşul, preluând uneori trecutul noii aşezări. Sunt alte neamuri a căror vatră fiind cucerită de alţii, le impun cuceritorilor cultura lor, limba, tradiţiile lor, asimilându-i. Este deasemeni foarte cunoscut cazul Neamului Iudeu, care de mai multe ori în istoria sa şi-a pierdut pământul strămoşesc; ultima dată după lepădarea de Iisus Hristos, Fiul Trimis şi către ei al lui Dumnezeu. De atunci trăieşte ca neam fără Ţară, împrăştiat printre alte neamuri, plângând după şi la zidurile Ierusalimului năruit. Se zbate acum să-şi redobândească vatra veche în care între timp s-au născut şi crescut alte popoare. O tragedie cu multe aspecte...

Micuţul continent Europa, deşi creştin de două mii de ani, are o istorie zbuciumată. Pe lângă împlinirile deosebite legate de creştinătatea lor, nemurile de aici sau tot luptat între ele sub imperiul păcatelor omeneşti. Şi prin alte părţi ale pământului treburile, în această privinţă, nu au stat mai bine; dar măcar acolo, neamurile nu erau creştine. Pe aici, în Europa, increştinarea, la conducători în special, era mai mult formală, de exterior, dar fondul, sufletul a rămas tot al vechilor patimi omeneşti.

Mai de curând se pare că se înţelege că neamurile pot trăi şi paşnic. Că fiecare neam poate şi trebuie, în concurenţă istorică, să-şi aducă, pe măsura vredniciei lui, contribuţia culturală şi de mai bine pentru toate celelalte neamuri. Se doreşte şi în unele locuri s-a şi înfăptuit înlăturarea separărilor prin frontiere păzite cu arme şi câini şi reţele electronice. Se doreşte înlăturarea pândei pentru acapararea pământului vecinilor.

Sunt însă active şi forţe de ale întunericului care vor o subordonare spirituală cosmopolită a neamurilor. Adică vor înlăturarea specificului naţional şi acceptarea acţiunilor dirijate de adormire şi înmormântare a neamurilor. O apă peste tot pământul....

Ca să-şi poată face jocul lor, aceste forţe vor să înlăture ceea ce a fost izvorul şi titlul de glorie al Europei, peste meschinăriile omeneşti ale istoriei sale.

(continuare în pag. 3)

Nicolae MAZĂRE

COMUNICAT

PUNCTUL NOSTRU DE VEDERE

Partidul "PENTRU PATRIE"

- nu poate fi de acord cu numărul excesiv de ordonanţe guvernamentale prin care, depăşindu-se prerogativele, se modifică legi organice ca: *Legea Administraţiei Publice Locale*, *Legea Învăţământului*, etc.. Aranjamentele cuvenite între formaţiunile din coaliţia guvernamentală nu pot justifica, în nici un caz, eludarea prevederilor constituţionale şi nici depăşirea, prin concesii exagerate, a limitelor admisibile;

- susţine campania începută de diminuare a corupţiei şi a abuzurilor aşteptând o urgentare a finalizării cazurilor abordate. Această acţiune trebuie continuată indiferent de poziţia socială şi politică a celor care comit ilegalităţi. În acest context, dacă faptele se probează, apreciem pozitiv publicarea raportului elaborat de Corpul de Control al Guvernului dovedindu-se astfel imparţialitatea şi transparenţa necesară. Orice îngrădire, pe criterii politice, a activităţii acestui corp de control va conduce la pierderea credibilităţii, la eliminarea diferenţei între fostele şi actuala guvernare.

Cluj-Napoca, 7 iulie 1997.

PARTIDUL "PENTRU PATRIE"
Vicepreşedinte,
Septimiu RÂMBOIU

CIRCULARĂ

În ziua de 19 iulie 1997, a avut loc la SFÂNTA MĂNĂSTIRE SÂMBĂTA DE SUS, FĂGĂRAŞ, întrunirea Consiliului Politic al Partidului "PENTRU PATRIE".

Cu această ocazie s-a decis începerea pregătirii viitorului CONGRES.

Filialele vor întocmi tabele cu membrii propuşi pentru definitivare conform Statutului (vor fi trecuţi pe liste şi cei ce împlinesc, de la înscriere un an în luna noiembrie 1997). Aceste liste vor trebui depuse la Secretariatul General până la 30 august 1997.

S-a mai hotărât, ca până la 20 octombrie 1997 filialele să ţină Adunări GENERALE în cadrul cărora să se analizeze activitatea din ultimii doi ani, să se aleagă organele de conducere şi delegaţi la Congresul pe Ţară, să se formeze obiecţii la Statut şi Program.

Toate aceste acţiuni se vor desfăşura respectând cu stricteţe actualul statut. Copii după Procesele Verbale ale adunărilor Generale de la filiale vor fi înaintate la centru până cel mai târziu 1 noiembrie 1997.

Filialele sunt solicitate să-şi intensifice activitatea de organizare în cât mai multe comune şi sate, din judeţul propriu şi pe cât este posibil ajutând şi judeţele limitrofe.

Trebuie să se înţeleagă că numai intensificând activitatea de organizare vom putea ajunge să fim auziţi, vorbind în numele unui partid puternic, ce nu mai poate fi ignorat de lumea politică din ţară şi de peste hotare.

CONSILIUL POLITIC AL
PARTIDULUI "PENTRU PATRIE"

INFORMARE

• În zilele de 31.05.97 şi 23.06.97 au avut loc la Bucureşti întâlnirea Consiliului Director, organ de decizie al Partidului „Pentru Patrie".

• Şedinţa din 31.05.1997 a fost condusă de dl. Virgil Totoescu membru al Consiliului Politic, iar cea din 23.06.97, de dl. Nicolae Mazăre, de asemeni membru al Consiliului Politic al Partidului „Pentru Patrie".

• Problemele mai importante abordate în aceste şedinţe au fost:

-definirea poziţiei partidului faţă de problemele politice ale României de Azi (problema naţională din Transilvania, tratatul cu Ucraina, tendinţa de aservire a economiei naţionale intereselor străine, inexistenţa legii privind răspunderea ministerială, concesiile inacceptabile făcute în învăţământul de stat ş.a.).

- construirea Sediului Central prin forţe proprii, deoarece Primăria Capitalei manifestă, în continuare, totală indiferenţă faţă de ***Partidul „Pentru Patrie"***.

-programarea unor manifestaţii cultural-educative în Capitală dar şi în provincie;

-Organizarea de *Tabere de Muncă* în care să fie atraşi şi tineri;

-viitorul ce se poate asigura singurei publicaţii ***„Curierul Informativ"*** al ***Partidului „Pentru Patrie"***.

• În legătură cu prima problemă Dl. Septimiu Râmboiu, vicepreşedinte al partidului, a făcut trei propuneri:

1. Să se supună deciziei Consiliului Director dacă este momentul să înceteze absenţa ***Partidului „Pentru Patrie"*** din viaţa politică;

2. Să fie desemnată o persoană care să aibă obligaţia de a se documenta în timp util şi de a întocmi comunicate în numele partidului între şedinţele Consiliului Director;

3. Organizaţiile judeţene să urmărească tot ce apare în presa locală în legătură cu ***Partidul „Pentru Patrie"*** şi să trimită la Bucureşti câte un exemplar din publicaţiile acestea spre a fi luate în evidenţă şi îndosariate.

• Referitor la a doua problemă, cea a manifestaţiile cultural-educative, dl. Ioan Mitrea, preşedintele Filialei Dâmboviţa a prezentat evenimentul de la Târgovişte, de la Grupul Şcolar de Construcţii (Liceul Nr. 5) ***„Mărturii despre Gulagul românesc"***, care prezintă un început de comunicare cu generaţiile ce doresc să vină în contact cu noi. La această manifestare a fost prezent, din partea Consiliului Politic al ***Partidului „Pentru Patrie"***, dl. Ion Gavrilă Ogoranu luptător cu arma în mână din Munţii Făgăraşului.

• Presa locală a edificat această manifestare în gazeta: ***„Realitatea Dîmboviţeană"*** *nr. 57* din 22.05.97.

• Tot pe această linie au fost anunţate manifestările ce urmează să aibă loc: pe 23 iunie 1997 - ora 17 - **Generaţia de la '22** - în Bucureşti, sala Muzeului Ţăranului Român.

• 20 iulie 1997- ora 10 - Comemorarea luptătorilor din munţi la Mănăstirea Sâmbăta.

• *Tabere de Muncă*, vara aceasta, au fost propuse şi s-a hotărât să se organizeze la Bucureşti - Sediul Central al ***Partidului "Pentru Patrie"***:

- Bucureşti, Cimitirul Străuleşti II;
- Balaci, Mormântul celor fără de mormânt;
- Moreni, Dâmboviţa, refacerea monumentului ridicat cu 50 de ani în urmă de luptătorii naţionalişti;
- Aiud, Monumentul din Valea Robilor (Calvarul);
- Ciucea, Bihor, Mănăstirea Piatra Craiului.

• În legătură cu publicaţia ***„Curierul Informativ"***, s-a propus ca, în funcţie de încasarea sumelor cheltuite, cu numărul din mai-iunie, să se scoată un număr pe minim două luni.

(continuare în pagina 6)

Consiliul Politic al Partidului
"PENTRU PATRIE"
dr. ing. Constantin IULIAN

ATLEŢII LUI HRISTOS

- Gânduri la un pelerinaj -

De Sfântul Ilie, la Mânăstirea Sâmbăta de Sus, ctitorie a Sfântului martir Constantin Brâncoveanu, s-a făcut slujba de pomenire pentru eroii şi martirii, care s-au împotrivit, în munţii Făgăraşului, satanizării României, · satanizare înfăptuită de hoardele ţarilor roşii de la Kremlin. Au participat martori şi făuritori ai celor mai dramatice şi totodată mai înălţătoare momente din istoria contemporană a României, supravieţuitorii infernului concentraţionar comunist, membrii familiilor acestora, veniţi din toate colţurile ţării, rudele şi prietenii celor ce au plătit cu viaţa în această sfântă luptă.

Istoria ultimei jumătăţi de veac a consemnat lupta eroică a celor câteva mii de români, în majoritate tineri, care au făcut, ca, timp de peste un deceniu, singurele zone libere de comunism, din Răsăritul şi Centrul Europei, să fie în munţi. Am scris câteva rânduri de pioasă amintire şi, după ce am participat, la 29 octombrie 1995, la slujba de sfinţire a crucii, de marmoră, înălţată în amintirea celor ce şi-au jertfit bunul cel mai de preţ pentru a împiedica ocuparea, de către comunişti, a sfântului pământ al ţării. Atunci, ca şi acum, am venit să îngenunchez, cu umilinţă, în faţa monumentului înălţat prin osârdia puţinilor supravieţuitori ai acestei unice şi eroice lupte. Am participat cu adâncă emoţie la ceremonia religioasă pentru a-mi aduce prinosul de recunoştinţă celor cinci colegi de clasă de la *Liceul „Radu Negru"* din Făgăraş. Printre cei care au plătit cu viaţa în lupta pentru idealul de libertate a fost şi profesorul de matematică Mihai Novac, care a murit eroic alături de fiul său Gelu Novac şi colegii lui de clasă Sofonea Remus, Gelu Ion, Victor Letea şi mulţi alţii.

Sufletul comemorării au fost Ion Gavrilă - Ogoranu, conducătorul acestor formaţiuni de luptă şi unul dintre puţinii supravieţuitori şi prof. **OLIMPIU BORZEA** un alt mare luptător. M-am întâlnit şi cu Ion, Ilioin, un alt coleg de clasă, supravieţuitor şi el al luptelor ce au însângerat munţii ţării, dar şi cu alţi colegi care au străbătut ani de zile infernul concentraţionar comunist. A fost aleasă ziua de 20 iulie, ca zi de pomenire a celor ce s-au jertfit, poate şi pentru faptul că Sfântul Ilie a fost martor al *Schimbării la Faţă,* de pe muntele Tabor, şi vestitor al celei de-a doua veniri a Mântuitorului, când va fi şi *Judecata de Apoi* când toate Neamurile lăsate de Domnul pe pământ or să dea seamă. Cu puţine şi onorabile excepţii, abia acum, după refuzul primirii în NATO, mass-media din ţara noastră a ajuns la descoperirea unui mare şi teribil adevăr: Statele Unite au ales Ungaria, Cehia şi Polonia, ca fiind ţările care s-au împotrivit comunismului, prin revoltă anticomunistă (Ungaria, anului 1956, Primăvara de la Praga şi urmările ei şi acţiunile sindicatului *Solidaritatea* din Polonia). *România liberă* din 19 iulie a.c. în continuarea acestei idei, pune fundamentala întrebare: ce a făcut fosta şi actuala Putere pentru a aduce la cunoştinţa lumii că, în România, a avut loc cea mai lungă şi mai dârză rezistenţă, rezistenţa în munţi - fenomen unic în fostul lagăr comunist? Comemorarea acestor lupte, care au avut loc, în toţi munţii României, o fac tot acei care au luptat şi au plătit cu ani grei de suferinţă. Angajate, doar în vălmăşagul vremelnicelor dispute politice, autorităţile preferă să presare asupra mormintelor răspândite, pe întreg cuprinsul ţării, praful uitării, uitând că datoria lor ar fi fost să presare *„ale laurilor foi"*.

În ciuda acestor condamnabile şi inexplicabile atitudini, am convingerea că, paginile luptei eroice de rezistenţă anticomunistă, din Munţii României vor fi privite ca cele mai măreţe şi pilduitoare din istoria ţării noastre de la sfârşitul celui de-al doilea mileniu. Generaţiile viitoare vor găsi locul cuvenit martirilor şi eroilor, care, cu preţul vieţii, au menţinut vie flacăra credinţei străbune într-o epocă în care s-a urmărit distrugerea neamului în numele celei mai criminale ideologii.

Sunt gânduri pe care le-am rostit şi le voi rosti până la sfârşitul vieţii mele în credinţa că vor intra în conştiinţa celor ce ne vor urma şi aceştia îşi vor asuma răspunderea pentru viitorul acestui neam.

Munţii, de sânge, ai Făgăraşului stau astăzi, şi vor sta în veci deasupra vremelniciei, depunând mărturie despre sacrificiul Alteţilor lui Hristos.

MIHAI BURACU,

Turnu- Severin

VOINICUL

-Rondel-

Domnului Laurie Filimon, fruntaş al Mişcărilor Studenţeşti anti-belice de la Cernăuţi.

Unde e bradul, unde-i Voinicul?
- În fruntea „cămăşilor verzi"!...
Coloane de tineri studenţi îndrumezi,
la Neam şi la Ţară veghezi;
duşmanului îi ştii şiretlicul...

În zadar unelteşte piticul
să sfarme elanul mândrilor iezi:
prin dârzenie Tu-l înfrânezi!
Unde e bradul, unde-i Voinicul?
-În „fruntea cămăşilor verzi"!...

Anii zburară ... Cumpliţi ciuhurezi
năvăliră pustiind moldave livezi,
din sterpe Siberii scăldate-n zăpezi...
Te-ai bătut înroşind tot văzduhul,
alături de bravii-ţi viteji...

Acum când juneţea trecut-a colnicu,
tresari şi la luptă visezi!
Dar unde e bradul, unde-i Voinicul?
-Cu gând la „cămăşile verzi"!...

15 iulie 1997

E. Bălaşa

CUIBURILE VIEŢUIRII NOASTRE

(continuare din pag. 1)

Binele va birui şi în această dispută ideologică.

Prin ideologia sa naţională şi creştină, Partidul ***„Pentru Patrie"***, mărturiseşte că nemurile sunt realităţi şi dincolo de material şi că iubirea sălaşurile lor, de Pământul lor Strămoşesc, este firească şi rodnică vieţii. Noi credem că Neamurile, înfrăţite în dragostea de Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, unite spre Adevăr, spre Bine şi Frumos, au datoria să-şi păstreze şi să-şi îngrijească, să rodească Pământul strămoşesc, Ţara lor propie.

Nu Guvernul Mondial de la Las-Vegas sau Tel-Aviv poate îngriji de cuibul Neamului Românesc ! Ci noi înşine care ne iubim şi limba şi trecutul şi viitorul şi această ROMÂNIE, care aşteaptă să o facem frumoasă şi respectată ***„ca soarele sfânt de pe cer"***.

Să gândim acum şi la ultimul cuib de vieţuire ce ni l-am propus să-l prezentăm în lumina acestei activităţi politice a partidului nostru:

GRUPUL DE PARTID. Conform statutului partidului, la baza activităţii sale organizatorice, formative şi practice, stă ***grupul***.

O mână de oameni, mânaţi de aceleaşi gânduri şi dorinţe, pentru binele Ţării şi care tocmai pentru reuşita activităţii lor se străduiesc să închege între ei o apropiere sufletească.

Sistemul organizării pe mici grupuri are multe avantaje: asigură o legătură simplificată către nivelele superioare, crează, pentru cei tineri, un cadru formativ şi de acţiune, oferă pentru cei mai vârstnici posibilitatea ţinerii contactului cu partidul şi eventual ajutor necesar. El constituie totodată o reţea de legătură destul de mobilă şi vie. Cu o condiţie: aceea ca grupurile să nu fie numai o încadrare formală, ***ci să fie mânate de o dorinţă activă***, susţinută de cel puţin câţiva din membrii grupului.

Sunt câteva îndatoriri pe care grupul, membrii lui şi le asumă. Ele trebuiesc prezentate aparte. Nu în această schiţare a grupului, ca sălaş al activităţii, de bază, a partidului.

Legat însă tot de activitatea partidului şi tot ca un sălş necesar al acestuia, trebuie să amintim nevoia existenţei SEDIULUI central.

Nu am reuşit să ni-l închegăm încă, aşa cum trebuie, aşa cum se cuvine. De aici dorinţa firească pentru viitorul imediat de a ne zidi noi înşine unul şi de aici şi apelul către toţi colegii noştri de partid de a-şi aduce contribuţia lor de gândire şi totodată materială, pentru al realiza.

Aşteptăm şi sperăm, cu ajutorul tuturor, să-l înfăptuim.

„**Înţelegerea** între naţiuni presupune înlăturarea nedreptăţilor de care se fac vinovate marile puteri cu apetituri imperialiste. Suntem o naţiune cu fruntariile amputate. Să nu încetăm să amintim lumii civilizate nedreptatea care ni s-a făcut. Naţiunea Română, de origine latină, aşezată de Dumnezeu între două lumi - Asia şi Europa - poate contribui la efortul de mâine al umanităţii pentru o pace dreaptă şi durabilă, fără să înceteze însă de a fi ea însăşi *(Declaraţie în închisoarea Aiud 1963).*"

Petre ŢUŢEA

CAUZA DEGRADĂRII
TOXINELE MINCIUNII

Nu în Parlamentul caracterelor handicapate, ci în adâncul conştiinţelor sănătoase se pregătesc destinele naţiunilor.

Puterea maselor inconştiente nu poate fi influenţată decât prin prestigiul conduitelor devotate cauzelor ideale.

Falimentul falselor ideologii se accentuează în toate compartimentele vieţii sociale şi cheamă la reflecţii detaşate de orice prejudecăţi atavice şi la slujirea adevărurilor necontestate.

Filosofia **materialismului dialectic,** atotştiutor, făgăduieşte, fără încetare, dezlegarea enigmelor accesibile inteligenţei. N-are, însă, nici o soluţie de satisfacere a râvnelor ididviduale către pacea sufletească, către extazul spiritual.

Toate civilizaţiile au fost create şi călăuzite, în scopuri vădit idealiste, de către o mână de aristocraţi intelectuali şi niciodată de mulţimile analfabete. Acestea nu au decât vocaţia distrugerii a tot ce numim spiritualitate.

Orice civilizaţie implică o trecere accentuată de la o stare instinctuală, confuză, la percepţia raţională conştientă, cu implicaţii de previziune asupra viitorului şi de ridicare perpetuă a nivelului cultural.

Dar când piramida unei civilizaţii este măcinată de vitregia intemperiilor sociale, mulţimile incoştiente se ivesc pregătite să-i desăvâşească ruinarea fatidică.

Forţa oarbă a descompunerii, înţelese, devine, deci, mobilul enigmatic al isteriei create de iscusinţa facultăţilor evoluate ale omului.

Există, însă, un pericol care exacerbează această tendinţă bizară a maselor de contribuire la distrugerea propriei civilizaţii: **toxinele minciunilor** contagioase strecurate, abil, în sufletele debile, predispuse organic la îmbolnăvire, predispuse aproape congenital să ne arunce în catastrofe sociale.

Asemeni virusului, ce îmbolnăveşte, nestingherit, tot ce-i răsare în cale şi sporii minciunii, paralizante, se aciuiază în cutele existenţei sociale sporindu-şi capacitatea de descompunere.

Există, oare, vreun remediu de salvare din această epidemie morală?

Fără discuţie, da.

Să-i filtrăm îndelung toxinele prin supuraţia rănilor pricinuite, de creditul acordat **saducheilor mercenari,** ce-i trâmbiţează, încă, ideologia şi să ne reflectăm imaginea mutilată de zbucium, în oglinzile necontaminate de febra ticăloşiei.

Cine a scăpat teafăr din încleştarea cu monştrii hidoşeniei morbide deţine panaceul imunităţii şi şi-a dobândit dreptul la credinţa neşovăielnică.

Să facem dar, zid solid în jurul acestor martiri ai convingerilor drepte şi să nu mai lăsăm să se strecoare în conştiinţele noastre miasmele minciunii aducătoare de moarte.

Iar unde mai întâlnim secături, debitând inepţii strict materialist-politicianiste, să le pălmuim neruşinarea cu veninul indignării, lecuindu-i pentru totdeauna de a mai slugări doctrine desuete ce n-au adus omenirii decât duhnet de sălbăticiune şi puistietate.

DUMITRU CRISTEA

NATO ?

Pentru a intra în NATO s-a pus României, printre altele, şi condiţia raportului de bună vecinătate cu ţările limitrofe. După semnarea tratatului cu Ungaria a urmat semnarea tratatului cu Ucraina, noua noastră vecină de la răsărit.

Pactul Ribbentrop-Molotov, de unde porneşte conflictul, a fost încheiat între Germania şi Uniunea Sovietică. Deşi caduc, Ucraina, care n-a stăpânit niciodată în istoria ei nici Sudul Basarabiei, nici Nordul Bucovinei, nici Ţinutul Herţei, nici Insula Şerpilor, le revendică drept teritorii ce-i aparţin.

Ucraina a fost cucerită de Ruşi şi încadrată Imperiului ţarist. Cu această ocazie Ţarul Petru cel Mare şi Dimitrie Cantemir au stabilit frontiera dintre Moldova şi Rusia pe fluviul Nistru. După revoluţia bolşevică, din 1917, care dădea dreptul fiecărei naţiuni să se declare independentă, în scurta ei perioadă, de independenţă, Ucraina a stabilit frontiera cu România tot pe Nistru.

Cu ce drept pretind astăzi teritorii româneşti care nu le-au aparţinut niciodată?

La 2 iunie 1997 la Neptun s-a semnat tratatul cu Ucraina, fără să se sublinieze aceste lucruri.

Dumnezeu să-şi întoarcă faţa spre România!

Dimitrie Paceag

STEAG PRIBEAG

Lui Aron Cotruş

Te-ai ridicat Stegar pribeag
din munţii tăi golaşi cu pâtec plin de aur
Şi oameni blânzi, cu griji în prag,
dar inimi de tezaur.

Lovit în piept de despoţi răi,
n-ai pregetat să lupţi, să-nfrunţi urgia:
duşmani nătângi, vicleni, mişei
ce-ţi mistuiau moşia.

Cnut aspru ai împletit din verb,
vijelioase stihuri cu fulger năprasnic în glas!
Cu el biciuit-ai, în vuiet acerb,
lipitori şi guzgani de pripas.

Duios ai cântat păstorul român,
în hăuri de timpuri din fluier doinind
alături de turmă şi visul străbun,
spre creştet de munte suind.

Cântat-au cu mult meşteşug
pe "Pătru Opincă, plugar fără plug" şi moşie,
pe Ion Codru ce "strigă sub jug"
cu măciuca în mâini drept făclie.

Pe Todor Săcure de toţi suduit,
jinduind după-o coajă de pâine,
pe Roată din pietroasă şi aspră gloată zidit:
Voievod şi Domn peste "Mâine".

Din bungetul vremii în cuget îţi vin
ai Neamului crai născători de conştiinţe;
potop de lumină divin,
divine fiinţe:

Horea,
Martir viforos şi pietros,
al moţilor goi şi flămânzi uragan,
ce-au "despicat în două istoria",
se-nalţă ocrotind precum Hristos - victoria.

Eminescu,
"Dante valah", al Patriei far,
prooroc al "Românilor de dincolo de mâine",
zidit-a-n granit cu sârg şi cu har
cetatea graiului - rumenă pâine.

....

Ai răsărit Stegar pribeag,
din munţii tăi golaşi, cu pântec plin de aur
şi ai apus printre străini visând Pământu-ţi drag!
Acum şi-n veci, tu vei veghea, din slăvi,
Neamul tău faur!

15.03.1996

Eugen BĂLAŞA

SĂ LUĂM AMINTE !

MOTTO:
„Vai lumii din pricina smintiţilor!
Căci smintelile trebuie să vină, dar
vai omului aceluia prin care vine sminteala".
(Matei 18,7)

Una din grijile de căpetenie ale Bisericii este apărarea celor pe care îi păstoreşte.

Acum când o întreagă armată de "rătăciţi" ne-a invadat ţara, pretinzând că vrea să ne "evanghelizeze", aproape întreaga suflare românească s-a ridicat să-şi ocrotească bunul cel mai de preţ, moştenit de la străbuni, CREDINŢA.

Partea cea mai frumoasă şi extrem de promiţătoare a românilor care se luptă pentru neîntinarea CRISTELNIŢELOR, unde s-au botezat, o constituie faptul că o bună parte din tineri, care abia au început să silabisească abecedarul lui Hristos, pun pieptul întru apărarea Bisericii noastre.

În această poziţie harică, a noilor fii ai ORTODOXIEI, evident că şi "cârja" duhovnicească poate avea o contribuţie benefică.

Din păcate, însă, unii prelaţi, au ales momentul actual, care nu este deloc favorabil speculaţiilor filosofice, spre a se lansa în interpretări teologice subtile, greu accesibile chiar specialiştilor în materie.

Dăm un singur exemplu: Părintele Teofil Părăian a dat un interviu ziarului *Cotidianul*, suplimentul "ALFA şi OMEGA", care sună astfel:

- **Întrebarea reporterului:** „Dacă Adam şi Eva n-ar fi păcătuit, la ce stare dumnezeiască ar fi ajuns? Hristos s-ar fi întrupat?"

- **Răspunsul prelatului:** „Da. Hristos s-ar fi întrupat şi chiar dacă n-ar fi păcătuit Adam, pentru că nu Adam sau păcatele oamenilor L-au adus în lume, ci iubirea Lui faţă de oameni. Sfântul Maxim Mărturisitorul spune că şi dacă n-ar fi păcătuit omul, Fiul s-ar fi făcut om ca să ajungă în maximă apropiere de om, să-l ridice pe om în sânul Sfintei Treimi, să-i dea posibilitatea omului să se apropie de Dumnezeu mai mult.

Este greşit să se spună că Fiul lui Dumnezeu s-a făcut om pentru că a păcătuit omul. Era necesar să se mântuiască omul şi Iisus Hristos a venit în condiţia de a se jertfi pentru păcatele oamenilor şi de a-l ridica pe om de acolo de unde se găsea el".

Evident, că nu ne este deloc plăcut să spunem că un preot, cu o poziţie morală neîntinată, greşeşte. Dar socotim că este mai dăunător să-i smintim pe cei ce se nevoiesc să intre pe drumeagul strâmt al mântuirii, nearătându-le calea cea dreaptă.

Este de notoritate că Pr. prof. dr. Ion Bria, în *Dicţionarul de Teologie Ortodoxă*, spune că: „unii părinţi ai Bisericii lasă să se înţeleagă că întruparea Fiului, ar fi avut loc chiar fără căderea în păcat a omului". Dar această afirmaţie nu schimbă cu nimic din datele problemei de care ne ocupăm.

În primul rând Părintele enunţă două "precepte", în două fraze, ce se întregesc reciproc, dar, în acelaşi timp, se anulează una pe cealaltă.

1. „Este greşit să se spună că Fiul lui Dumnezeu s-a făcut om pentru că a păcătuit omul".

2. „Era necesar să se mântuiască omul şi Iisus Hristos a venit în condiţia de a se jertfi pentru păcatele oamenilor..."

Deşi claritatea afirmaţiilor Părintelui Părăian nu reclamă o analiză, totuşi, o simplă subliniere nu strică.

a) Dacă ***Dumnezeu Cuvântul*** s-ar fi întrupat, chiar dacă Adam şi respectiv oamenii nu ar fi păcătuit, cine şi de ce l-ar fi răstignit pe Mesia?

b) Dacă Mântuitorul s-ar fi umanizat numai pentru a-i aduce pe oameni mai aproape de sânul ***Sfintei Treimi***, nu ar fi fost rezultatul unei inadvertenţe a lui Dumnezeu? Adică Tatăl Atot-Creatorul a greşit ceva la făurirea omului şi iubitul Său Fiu a fost nevoit să se jertfească pentru a corija respectiva greşală? Cine poate susţine această absurditate?

Biserica, în orice caz, NU!

În acest caz, tinerii, încă puţin debusolaţi, ce au de făcut?

Noi credem că este suficient ca cineva, de bună credinţă, să asiste la o singură prohodire a Domnului din Vinerea Mare şi va afla Marele Adevăr.

Emanoil P.

CARTEA DE CETIRE

Şi acum, în al optulea deceniu de viaţă iată, îmi aduc aminte, cu mare plăcere, de cărţile de cetire din cursul primar.

DOAMNE, frumoase mai erau. Dar, nu numai frumoase, pe cât de frumoase atât de folositoare erau prin conţinutul lor. Ele cuprindeau istorioare instructive din toate domeniile. Iată, îmi aduc aminte una din ele:

„Se spune că la o stână foarte mare şi bogată, erau întotdeauna probleme când se dădea de mâncare câinilor. Aceştia se încăierau când era vorba de câte un os mai mare.

În timpul unei asemenea încăierări, s-a făcut simţită prezenţa a doi lupi care dădeau târcoale turmei de oi.

Ca prin farmec hărjoneala câinilor a încetat şi de această dată strâns uniţi s-au năpustit asupra lupilor invadatori. Lupii au fost învinşi şi au dat bir cu fugiţii cu blănile făcute ferfeniţă de colţii câinilor.

Frumoasă istorioară, dar câtă amărăciune simt în suflet când îmi pun întrebarea: „Oare de ce nu fac şi oamenii noştri la fel ?" Adică de ce refuză să se unească în faţa primejdiilor chiar cu riscul pieirii? Aceasta, cu atât mai mult cu cât, în tinereţe, păstori fiind, lucrau la aceiaşi stână, strâns uniţi, sub comanda aceluiaşi baci.

Nu cumva, din cauza unui orgoliu bolnăvicios, că nu sunt ei recunoscuţi ca **„noul baci"**?

Răspunsul să şi-l dea fiecare, după o temeinică analiză sufletească şi cinstită a propriei conştiinţe şi activităţi.

Bucureşti, 16 iulie 1997

Mişu Dumitrescu

Credinţa

Sădită-n suflet din pruncie,
Cu insu odată a crescut,
Fiind mereu scânteia vie,
Tărie, pavăză şi scut.

Şi-apoi în marea luptă a
vieţii, Să-nvingi în triumfal
ecou,
Insuflă braţului putere,
Şi-n piept curajul de erou.

Din valurile zbuciumate,
De lacrimi fără de sfârşit,
temeinic crezul constru-
ieşte,
Fiinţei punţile de argint.

Greşit de zici că, eşti puter-
nic,
Când fapte bune n-ai făcut,
Credinţa ta fiind deşartă,
Nici nu visezi că eşti pier-
dut.

Chiar rana dacă-ţi sânge-
rează,
Durerea-n inimă s-o strângi,
Căci treptele de suferinţă,
Virtuos prin crez, le urci şi-
nvingi.

(din volumul „Nostalgia speranţei")

IOAN D. MITREA

Fraţi Români,

După 45 de ani de robie bolşevică şi şapte ani de iresponsabile guvernări „democrate", neamul nostru Românesc se află la o grea răscruce a istoriei. Bătut de vifor nebun şi înconjurat din toate părţile de duşmani cruzi şi îndâjiţi, aflat în beznă cumplită, din care parcă nu mai are scăpare, se zbate Neamul Românesc, jefuit de doine, de credinţă, de tradiţii şi de tot ce a avut şi a creat mai bun timp de atâtea veacuri.

Şi iată că, astăzi, organizaţii subordonate marii finanţe evreieşti internaţionale încearcă, cu ajutorul unor cozi de topor din Ţară, îngenuncherea şi distrugerea României. Astfel, F. M. I. -ul, pentru acordarea unor credite, ne şantajează, impunându-ne condiţii umilitoare prin care nu se urmăreşte decât paralizarea şi falimentarea economiei naţionale Româneşti.

Dar, mai greu decât toate este şantajul prin care cercurile iudaice, în schimbul intrării în NATO (altă organizaţie masonică), ne obligă să renunţăm la orice pretenţie asupra Bucovinei de Nord, Sudului Basarabiei şi Insulei Şerpilor, teritorii răpite, în 1940, de armata lui Stalin. Actuala putere, prin comportamentul laş şi prin amatorismul şi miopia politică de care dă dovadă, ploconindu-se în faţa străinilor şi lăsând teritoriile româneşti în stăpânire străină, fără nici o opoziţie, se face vinovată de trădare de Neam şi Ţară!

În numele cui fac Preşedintele şi Guvernul acest sacrificiu inutil? Oricum nu în numele românilor!

Pentru ce au suferit atâtea sute de mii de români luptând pe frontul de răsărit între 1941-1944? Pentru ce au căzut ostaşii români în acel Sfânt război, împotriva bolşevismului şi pentru întregirea neamului? Pentru ce astăzi noi uităm martiriul, jertfele şi suferinţele lor şi să cedăm pământul lui Ştefan cel Mare şi Sfânt? Dacă acest act iresponsabil se va realiza, înseamnă că nu suntem vrednici de aşa înaintaşi bravi şi viteji. Sângele vărsat, de bunicii noştri, şi osemintele eroilor căzuţi, pentru dezrobirea pământului strămoşesc, strigă, de acolo, din glia Basarabilor, să nu le trădăm idealurile!

Iar noi să cedăm, fără nici o opoziţie, acele pământuri româneşti? Pentru ce? Pentru o prezumtivă intrare în NATO? Prea mare sacrificiul şi prea dureros!

Români, acasă sau la Sfintele Biserici, să ne rugăm la Sfântul Dumnezeu să aibă-n pază Neamul nostru, să ne rugăm la Sfinţii Părinţi să mijlocească, pentru noi, ca Dumnezeu să nu ne lase în mâna vrăjmaşului şi să ne mântuie pe noi şi pe urmaşii noştri de tot viforul şi de toată bântuiala. Să ne rugăm şi morţilor noştri căzuţi pe Câmpurile de luptă, prin temniţi şi prigoane, care din lumea lor de dincolo ne ocrotesc, mijlocind, pentru noi, pentru mântuirea Neamului şi reîntregirea lui.

Strângându-ne sub umbra Crucilor şi troiţelor ce amintesc de jertfele lor, să le închinăm câteva clipe de reculegere şi să ne legăm că nu vom ceda nici o brazdă din pământul strămoşesc.

Români, să ne unim cu toţii în jurul acelor forţe politice care se opun acestui dureros şi inutil sacrificiu şi să cerem consultarea poporului în această problemă, printr-un referendum!

Suntem sărăciţi, minţiţi şi dezamăgiţi, dar speranţa în Hristos şi în Sfânta Sa Cruce ne va scoate din nenorocire şi blestem.

Sus drapelul Ţării!
Trăiască România Mare!
Cu Dumnezeu înainte!

N. R.

GÂNDURI...

– pe marginea unui disc de cântece religioase –

Din imemorabile timpuri, când primii oameni îşi delectau simţirile în Grădina Edenului, aceştia au fost vrăjiţi de trilurile păsărelelor, de foşnetul discret al zefirului, de susurul izvoarelor, iar, în miez de noapte, de armoniile cântului îngeresc, slăvitorul *Celui Prea Înalt*.

Atunci şi acolo s-au născut, poate, în sufletele oamenilor dragostea pentru frumos, pentru divinele melodii, dragoste care a transformat fiinţa umană înălţând-o pe culmile beatitudinii spirituale şi morale.... Mai apoi, în noaptea sfântă a Naşterii Mielului, păstorii, primii aducători de daruri, au fost copleşiţi de osanalele închinate Mântuitorul de către Îngeri...!

Cântările religioase îşi au originea, deci, în însăşi Fiinţa Dumnezeirii. Ele fiind insuflate muritorilor de către Divinul Părinte...

Lunile trecute, înaintea sărbătorii Învierii Domnului, mi s-a relevat acest adevăr de netăgăduit.

Prin dragostea şi bunăvoinţa Prietenului şi *Camaradului meu*, Maestrul Constantin Speteanu, dirijorul Coralei Bisericii Sfântul Ioan din Bucureşti, sunt în poesesia unui disc de cântece religioase interpretate cu osârdie şi deosebit talent, de către grupul de iubitori de frumos pe care domnia sa îl păstoreşte de peste 20 de ani. Trebuie să mărturisesc că minunatele armonii ale Coralei, completate cu măiestrie de vocile fermecătoare ale soliştilor Emil Iuraşcu, Cornelia Speteanu Şerbu şi Constanţa Vieru, năpădesc sufletul de bucurii celeste, îl apropie şi chiar îl contopesc cu Marele Creator...

Cântările sunt cu grijă alese încât ele cuprind imnuri dintre cele mai diverse: de la *Tatăl Nostru*, compus de Niedermeyer la cel al lui Ion Chirescu; de la preamăriri închinate *Naşterii Domnului*, scrise de Kiriac, Lungu, Budiş sau Adolphe Adam, la *Axionul de Paşti*.

O impresie şi o înălţare deosebită, ieşită din comun, o procură Imnul *Mai lângă Tronul Tău*, de Lawell Mason. Această dumnezeiască melodie aduce aminte de tragedia Titanicului... În timpul scufundării, nefericiţii călători o murmurau cu resemnare aşteptând iminentul sfârşit. Ascultând-o, simţi parcă leagănul valurilor şi auzi, în surdină, şuvoiul apelor care urma să-i cuprindă şi să-i poarte, fără milă, în adâncuri...

O, Doamne, cât de actual este acest episod!... Nu ne aflăm noi oare acum pe *titanicul* vieţii?... Nu suntem noi cuprinşi, în fiecare clipă de valurile păcatului care ar trebui să ne dea de gândit?...

Să ne pregătim deci din timp încercând să ne purificăm inimile, înainte ca valurile crude să împresoare Corabia vieţii şi să o înece !...

Muzica religioasă s-a născut odată cu *Începutul* şi va dăinui întru eternitate... Ea va fi intonată la finele *Veacului* de Îngerii Domnului şi de către noi toţi la *Învierea Neamurilor*!...

E. B.

INFORMARE

(continuare din pagina 2)

- S-au luat următoarele hotărâri:

1. Toţi cei ce vor încălca principiul **„Nu-ţi vorbi de rău camarazii"** să fie atenţionat la prima abatere, iar la a doua suspendaţi din partid, urmând ca la următorul Congres să fie propuşi pentru eliminare.

2. Dl. Septimiu Râmboiu, vicepreşedinte al ***Partidului "Pentru Patrie"*** a fost împuternicit să dea comunicate în numele partidului în cazuri urgente, între şedinţele Consiliului Director.

3. S-a stabilit ca următoarea întâlnire a Consiliului Director să se desfăşoare sâmbătă, 30 august 1997 ora $10^{\underline{00}}$ (Consiliul Politic se va întruni în aceeaşi zi la ora $9^{\underline{00}}$).

SEXTIL PUŞCARIU
(1877-1948)

Ilustru lingvist. Membru al Academiei Române. Mare iubitor al neamului său şi al credinţei creştine. Activ simpatizant al sufletului legionar.

S-a născut la Braşov. Descinde dintr-o familie de distinşi intelectuali ardeleni. Studii universitare la Leipzig (1895-1899) cu doctorat în filologie, la Paris (1899-1901) şi Viena (1902-1904). În august 1904 docent la Universitatea din Viena. Din 1905, membru corespondent al Academiei Române.

PERSONALITĂŢI LEGIONARE

Profesor de limba şi literatura română la Universitatea din Cernăuţi (1906-1918). Vicepreşedinte al *Sfatului Naţional din Bucovina*, cu o contribuţie importantă la unirea Bucovinei cu ţara mamă.

Organizator al Universităţii din Cluj şi prim rector la inaugurarea ei (1920).

Delegat al României la *Liga Naţiunilor* (1922-1925). Preşedinte al *Frăţiei Ortodoxe Române*. Membru al Academiei de Ştiinţe din Berlin (1939).

Din vasta lui operă: *Înfiinţarea muzeului Limbii Române* (1919) şi revistei *„Dacoromânia"*, iniţierea şi conducerea lucrărilor pentru alcătuirea *Atlasului Lingvistic Român* şi cele ale *Dicţionarului Academiei Române*.

Lucrări de lingvistică generală şi romanistică: de lexicologie, (*Dicţionar etimologic al limbii române*), de dialectologie (Studii istroromâne, contribuţii la gramatica istorică a limbii române). *Locul limbii române în limbile romanice* - discurs de recepţie la Academia Română (1920). *La centenarul lui Petru Maior* (1921). *Misiunea istorică a ortodoxiei române* (1923). *Despre diminutivele române* (1929). *Problema ardeleană în politica României* (1931).

Ca martor în procesul lui Corneliu Zelea Codreanu (1938), declară: „... nu sunt membru al *Mişcării Legionare*. Am cunoscut-o de mult şi cu multă simpatie m-am apropiat de ea. N-am făcut niciodată politică.

M-a apropiat sufletul cald al acestui tineret, care era necesar acestei ţări. Cei mai buni prieteni ai mei au fost legionarii.

Mi-a plăcut cartea « *Pentru legionari* ». Corneliu Zelea Codreanu este un scriitor de talent. M-a apropiat de el religiozitatea sa, iubirea de ţară şi devotamentul său. Am căutat să-l văd şi l-am văzut. Am rămas cu aceiaşi impresie..."

În 1941, după lovitura de stat militară a lui Antonescu, a încercat, împreună cu profesorul P. P. Panaitescu, să restabilească relaţiile de colaborare ale lui Antonescu cu *Mişcarea Legionară*. A fost respins cu înverşunare de Antonescu. **(M.R.)**

SUFERINŢE ÎN APRILIE

Dă-ne Doamne Înţelepciunea
Cea eternă
Or ia - ne la tine.
Noi suntem ţărâna şi pulberea
În *Vânt*
Şi nici lacrimi nu mai putem
Vărsa,
Nici lacrimi
Şi când le vărsăm

Ele curg fără rost -
Puţine şi amare -
Pe obrajii zbârciţi,
Brăzdaţi de
Vremea corozivă
A neputinţei.
Lacrimi, lacrimi
Şi atât .....

George Ursa
(1981)

BUCURII REPRIMATE

Unul din mijloacele importante şi eficiente prin care se încearcă să se stimuleze creativitatea, imaginaţia şi gustul de frumos al tinerei generaţii este televiziunea.

Cu ochii, "cât cepele", tinerii, dar mai ales copiii, privesc micul ecran, ore în şir, uitând adesea de foame, de somn şi, ceea ce este mai trist, chiar şi de învăţătură.

Veţi spune, pe drept cuvânt, că, televizorul, nelipsit din casa omului modern, ajută foarte mult la educarea celor mici şi a publicului larg... Nimic mai adevărat, dar..., şi este şi un "dar" de care ar trebui să ţină seama alcătuitorii programelor.

În ultimul timp tot mai frecvent, apar emisiuni care aduc un mare prejudiciu educaţiei tinerilor vlăstare... Tot mai multe filme în care violenţa, dusă la extrem, pornografia, perversitatea abundă până la nesaţ, în ore de largă vizionare... Să nu mai vorbim de "limba de lemn" şi de "ţigănismele" folosite de unii prezentatori... Noţiuni ca, "frumos", "succes" sunt înlocuite, fără jenă, prin "barbarisme" poluante cum ar fi: "mişto" sau "baftă". Toate aceste metehne sunt punctate şi "înţepate", în comentariu de 5 minute pe care, îl savurăm, zilnic, înaintea "jurnalului", făcut, cu deosebit talent, de către George Pruteanu...

Când eram copil, mă copleşeau desenele animate ale lui Walt Disney... Unde sunt Mickey Mouse, temerarul Poppy, ingenua Betty sau frumoasa *Albă ca Zăpada*?... S-au dus pierind în noaptea timpului...

În ziua de 4 iunie a. c., după amiază, am privit, din curiozitate, programul de desene animate închinat copiilor. Văzând că acţiunea se petrece, pe meleagurile Transilvaniei, m-a îndemnat gândul să-l urmăresc până la capăt, dar m-am îngrozit. Personajele, parcă nişte răţuşte şi alte "lighioane", pe care abia am reuşit să le desluşesc, au figuri hidoase, pot spune înspăimântătoare şi am trăit, ca privitor, momente de oroare! De acolo am aflat, şi pentru copii este o informaţie care va fi întipărită în minte, că în Transilvania moneda naţională ar fi rubla(!).

Ei, bravos naţiune, cum ar zice Nenea Iancu! Iată-ne şi colonie moscovită! Ce noroc avem cu Televiziunea Naţională care ne informează, cu "deosebită competenţă", despre realităţile din ţară! Mă întreb, cu resemnare, cum este posibil să ni se prezinte, pe ecran, asemenea inepţii, otrăvuri şi calomnii oferite, dezinvolt, de "prietenii" de pe tărâmuri... shakespeare-iene?... De altfel, asemenea afirmaţii n-ar trebui să mă mire!

Prin anii '70, la o şcoală generală din Lusaka, elevii aflau, din manualele editate, în Regatul Unit, că, România "este o ţară în care trăieşte un popor slav, iar limba oficială este limba rusă"... Între Lusaka şi Londra nu sunt decât 1500 km.

Cu mare bucurie, în suflet, cu câteva luni în urmă, am primit vestea numirii în fruntea televiziunii a talentatului regizor Stere Gulea... Atunci mi-am adus aminte de cuvintele pline de tâlc ale marelui gânditor care a fost Petre Ţuţea, care spunea: *„Macedonenii* nu sunt români, sunt super-români"!

Dacă "nenea Petrache", pe care am avut fericirea, cu ani în urmă, să-l întâlnesc pe o bancă, în Cişmigiu, înconjurat de tineri şi să-l aud perorând, ca la catedră, despre dragoste de neam şi Ţară, ar veni din lumea Îngerilor, nu ar retractaoare - atributele destinate "macedonenilor", susţinute - atunci - cu atâta înflăcărare? Ce părere aveţi domnule Gulea?...

În optimismul, care mă caracterizează, rămân, totuşi, cu speranţa că Domnul *Director Interimar* va reflecta la toate acestea, îşi va aduce aminte că prin inima Domniei Sale se perindă o picătură din sângele lui Ştefan cel Mare, al lui Şaguna, Bolintineanu, Blaga, Gyr sau Ion Barbu şi va lupta să se dea micuţilor Neamului său programe de televiziune care să ducă, în final, la înnobilarea şi prosperitatea României... **(Eugen B.)**

MAXIMELE ZILEI

– Naivul nu vede interesele ce stau dincolo de promisiuni.

– Munca e viață, ea te înviorează, te înnobilează, te face mai bun.

– Înțeleptul păcătuiește cu gândul, curajosul cu fapta, fricosului îi pare rău că n-a încercat să facă și el ceva.

– Compătimirea e numai regret, mila este și darnică.

– Geniul înseamnă și personalitate. Personalitatea nu e neapărat și geniu.

– Majoriatetea oamenilor nu se bucură de succesul altora.

– Uimirea nu ia decizii.

– Partidele comuniste sunt pe cale să dispară, practicile lor, însă, vor mai dăinui sub masca socialismului.

– Vai de cei care au trăit sub o dictatură și au avut iluzii ! În a doua vor fi dezamăgiți, iar în a treia vor pleca din țară.

– A fi liber înseamnă să-ți iubești casa și glia pe care ai moștenit-o de la părinții tăi și strămoșii tăi, să lupți pentru independența patriei și să muncești pentru ea, pentru prosperitatea ei.

– Pentru români copilăria a fost întodeauna un paradis pierdut.

– Când sunt fapte, păcatele nu ți le iartă nici Dumnezeu, când sunt idei, ți le judecă toată viața, conștiința.

– Libertatea e dată de la natură; anihilarea ei pe plan politic duce la sufocare și în cele din urmă la explozie socială....

Simion GIURGECA

Proorocire despre dărâmarea Ierusalimului

Cel care anunță dărâmarea Ierusalimului este Însuși *Fiul lui Dumnezeu*: „Când s-a apropiat de cetate și a văzut-o a plâns pentru ea și a zis: Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pace ! Dar acum ele sunt ascunse în ochii tăi. Vor veni peste tine zile când vrăjmașii te vor înconjura cu șanțuri, te vor împresura și te vor strânge din toate părțile; ele te vor face una cu pământul, pe tine și copiii tăi; și nu vor lăsa din tine piatră pe piatră." (Luca 19, 41-44)

Atestarea istorică

Cine nu se cutremură de cumplita calamitate ce a lovit atunci Ierusalimul, inclusiv de ordinul dat de Titus de a se ara cu plugul sfânta cetate, ca să nu rămână piatră pe piatră ?

Istoria universală redă faptul concis, lapidar: „În anul 70, Titus, fiul lui Vespasian, a cucerit Ierusalimul, după un lung asediu, în care răsculații au opus o rezistență înverșunată. Orașul a fost distrus. (Istoria Universală, Vol. II, Ed. Științifică, 1959, pag. 627).

Nu există evoluție a omului ! Eva este singurul strămoș al nostru!

O echipă de savanți: Allan Wilson de la Berkeley, Rebecca Cann de la Universitatea Hawai și Mark Stonecking de la Berkeley, relatează exerimentele făcute pe ADN-ul a 147 de indivizi, luați din cinci regiuni geografice diferite ale lumii: „Nu s-a examinat ADN-ul din nucleul celular, ci cel mitocondric - mitocondriile fiind substructuri furnizoare de energie ale celulei. Motivul: cromozomii nucleici ai unui individ provin din ambii părinți și amestecul lor are loc cu fiecare generație. ADN-ul mitocondrial din spermatozoid nu supraviețuiește după fertilizare, ceea ce înseamnă că așa numitul ADN matern se păstrează intact și se transmite intact generație după generație. De fapt nu chiar intact; au loc și mutații, dar acestea se petrec la perioade fixe, cunoscute deja de biologi. Ei bine, tocmai măsurând aceste mutații pe diferite exemplare umane de astăzi se poate stabili dacă există, în timp o convergență și dacă da, cum s-a petrecut desprinderea.

Au fost prelevate 147 de mostre de ADN matern, „forfecate" cu enzime de restricție, comparate fragmentele, iar rezultatele au fost trecute pe calculator spre a se încerca construirea unui fel de arbore genealogic pentru fiecare exemplar uman.

Spre surprinderea tuturor, diferențele au fost atât de mici, încât concluzia unei molecule COMUNE de acid dezoxiribonucleic mitocondrial s-a impus de la sine.... Cu alte cuvinte, calculatorul și întregul experiment, purtat cu mare acuratețe, indică, pentru toți cei 147 de indivizi, luați de pe continente diferite, un strămoș matern comun. Un fel de EVA, extrapolează biologii, nu singurul exemplar din vremea ei, cu șanse de evoluție spre Sapiens Sapiens, ci singurul exemplar care, datorită unui șir de șanse, a reușit să-și prelungescă și să-și dezvolte „Coroana" arborelui genealogic, producând, la fiecare generație, un urmaș de sex feminin. Mai mult, extrapolând mai departe, faptul că cei 147 indivizi aleși pentru experimet reprezintă rase și grupuri diferite, crește posibilitatea ca absolut toți membrii societății umane actuale să aibă sorginte comună (Revista „Magazin", nr. 8, 21 Febr. 1987).

În acest caz, mai poate cineva susține evoluția omului de la MORMOLOC - MAIMUȚĂ - OM ?

Știința dă dreptate Bibliei

La Green Belt-Maryland S.U.A. este un institut unde se fac cercetări spațiale. Într-o cercetare mai amplă de acest gen al trecutului, calculatorul I.B.M., ultrasofisticat, a stopat și a dat semnal roșu, că există o eroare, ori la informațiile introduse de el, ori la rezultatele comparate cu standardele. S-a alcătuit o echipă formată din specialiști chemați să găsească dacă nu cumva „eroarea" este dată de proasta funcționare a acestora. Șeful operațiunilor I.B.M. a dat verdictul: „calculatorul funcționează perfect". Eroarea trebuie căutată altundeva.

„Eroarea" era dată de faptul că aparatura găsea „o zi lipsă din scurgerea vremii".

Știrea, senzațională, umple ziarele americane și după puțin timp apar confirmări ale altor instituții de prestigiu, în cercetări spațiale, astronomice ș.a.m.d.

Profesorul Totten din SUA publică calculele sale astronomice confirmând ziua lipsă. El ajunge de la prezent înapoi, până la solstițiul anului biblic al lui Iosua, găsind că acțiunea s-a petrecut într-o zi de Miercuri, iar pornind de la data creației biblice, într-o zi de Marți. El demonstrează că în istoria lumii s-a introdus atunci o zi...

Timp îndelungat de la senzaționala descoperire s-a soldat fără nici o explicație. Știința a trebuit să se declare depășită, căci nici o ipoteză nu putea sta în picioare. Totuși paradoxal, explicația era dată cu mii de ani în urmă și a îndemâna tuturor, însă nu a fost luată în seamă. Să vedem de ce.

Explicația o oferă Biblia. Textul biblic ne spune că soarele s-a oprit. Aceasta s-a întâmplat în timpul lui Iosua, care, fiind în luptă cu cinci împărați ai Amoriților, la un moment dat a strigat: „Oprește-te, soare, asupra Gabaonului și tu, lună, asupra Aialonului".

Acest fapt nu a fost luat în considerare pentru că toți știm acum că pământul se învârtește în jurulu soarelui și nu invers, iar ziua și noaptea se datorează mișcării pământului în jurul axei sale. Astfel, chiar dacă s-ar fi oprit soarele, tot nu aveam o zi mai lungă. Dar, cu toate că știm atsfel de lucruri, nimeni nu ne împiedică ca, în limbaj curent, nu numai al nostru, ci chiar al meteorologilor, astronomilor, să folosim expresii ca „soarele răsare la ...", soarele apune" etc.

Iosua menționează în textul Sfintei Scripturi:„N-a mai fost nici o zi ca aceea, nici îninte, nici după aceea, când Domnul să fi ascultat glasul unui om, căci Domnul lupta pentru Israel".

Relatarea biblică nu este singulară, căci Herodot, care a trăit cu 480 de ani în. Hr., ne spune că preoții egipteni i-au povestit despre o zi lungă. Scrierile vechi chinezești vorbesc, de asemenea, de o zi lungă în timpul împăratului Yeo, contemporan cu Iosua. La începutul secolului al XX-lea, amiralul Palmer descoperă în Mexic un document care spune că soarele s-a oprit aproape o zi întreagă în „anul celor șapte iepuri" care coincide cu anul în care Iosua a cucerit Canaanul". (Revista „Show Șoc", an 2, nr. 114)

Oare cât de îndărătnic să fie cineva care, văzând cum se împletește știința cu credința în Dumnezeu, să mai stăruie pe cale ce nu duce nicăieri și să nu îmbrățișeze drumul bucuriei ce duce spre Marea Lumină ?

Emanoil PARASCHIVAȘ

PP
Editor: Partidul „PENTRU PATRIE"
Secretar general de redacție: George URSA
Corector: Mircea RAȚIU

* Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie.
Opiniile exprimate în articole aparțin autorilor.
Corespondență: Partidul „PENTRU PATRIE" - C.P. 8-27, București.

Tipărit la Tipografia EDITURII „ELISAVAROS", Str. Luduș 32, sector 1, București; telefon: 638.30.16.

I.S.S.N.: 1224 - 5852